

NEDJELJNA ČITANJA: Br 11,25-29; Ps 19,8.10.12-14; Jak 5,1-6; Mk 9,38-43.45.47-48

*Bog neumorno poziva svakog čovjeka na tajanstven susret s Njim. Molitva prati cijelu povijest spasenja kao uzajamno dozivanje Boga i čovjeka.*

U Novom savezu, molitva je živ odnos djece Božje s njihovim neizmjerljivo dobrim Ocem, s njegovim Sinom Isusom Kristom i s Duhom Svetim. Milost Kraljevstva je »kontemplacija Svetog i Kraljevskog Trojstva [...] i njegova posvemašnjeg sjedinjenja s cijelim duhom«. Tako je molitveni život u tome da budemo stalno u prisutnosti tripot svetoga Boga i u zajedništvu s Njim. To zajedništvo života uvijek je moguće jer smo po krstu postali jedno s Kristom. Molitva je kršćanska ukoliko tvori zajedništvo s Kristom te se širi u Crkvi koja je njegovo Tijelo. Razmjeri su joj širina Kristove ljubavi. Čovjek živi u traganju za Bogom. Stvaranjem Bog zove svako biće iz ništavila u postojanje. Ovjenčan slavom i sjajem, čovjek je, pored anđela, sposoban spoznati da je divno [...] ime Gospodnje po svojoj zemlji. I nakon što je grijehom izgubio sličnost s Bogom, čovjek ostaje na sliku svog Stvoritelja. On čuva želju za Onim koji ga zove u postojanje. Sve religije svjedoče o tom bitnom traženju ljudi. Bog prvi zove čovjeka. Zaboravio čovjek svoga Stvoritelja ili se skrio daleko od njegova Lica, trčao za svojim idolima ili optuživao božanstvo da ga je napustilo, živi i pravi Bog neprestano zove svaku osobu na tajanstven susret molitve. Taj korak ljubavi vjernoga Boga uvijek je u molitvi prvi, a čovjekov korak uvijek je odgovor.

Kako se postupno Bog objavljuje i otkriva čovjeka njemu samome, molitva se predstavlja kao uzajamni zov, kao drama Saveza. Po riječima i djelima, ta drama obvezuje srce. Ona se razotkriva kroz cijelu povijest spasenja. Objava molitve u Starom zavjetu upisana je između čovjekova pada i uzdignuća, između bolnog Božjeg poziva prvoj djeci: »Gdje si? [...] Što si to učinila?« (Post 3, 9.13) i odgovora Sina jedinca koji dolazi na svijet (»Evo dolazim [...] Vršiti, Bože, volju tvoju« Heb 10, 7). Molitva je tako povezana s čovjekovom poviješću, ona je odnos s Bogom u povijesnim zbivanjima. Ponajprije molitva živi polazeći od samih stvarnosti stvaranja. Devet prvih poglavlja Knjige Postanka opisuju taj odnos s Bogom kao žrtvu prvinâ iz stada, što je prinosi Abel, kao zazivanje Božjeg imena po Enohu, kao »hod s Bogom«. Žrtva Noina je »ugodna« Bogu koji je blagoslivlja i po njoj blagoslivlja sve stvorenje, jer je Noi srce pravedno i neporočno: on također »hodi s Bogom« (Post 6, 9). To svojstvo molitve živo je u mnoštvu pravednika svih religija. U svom neprolaznom savezu sa živim bićima Bog uvijek poziva čovjeka da mu se moli. No molitva se u Starom zavjetu objavljuje posebno počevši od praoca našega Abrahama. [KKC 2565-2569]